

Catalpa bignonioides (Surmia bignoniowa)

rodzina Bignoniaceae (bignoniowate)

syn. Catalpa syringaefolia

Gatunek występujący dziko w Ameryce Północnej i Azji Wschodniej. Drzewo rozłożyste o zaokrąglonej koronie, na niskim grubym pniu, może tworzyć także wielopienne krzaczaste formy. Dorasta do 10 m wys. (w ojczyźnie nawet do 20 m) i 8 m szerokości, przyrasta rocznie ok. 25 cm. Kora szarobrunatna najpierw gładka, potem spękana w drobne łuski. Liście naprzeciwległe, duże (10-20 cm) owalne, zaostrome, u nasady sercowate, barwy żółtej i żółtozielonej. Od spodu owłosione, roztarte wydzielają nieprzyjemny zapach. Są bardzo dekoracyjne, choć rozwijają się późno na wiosnę, wczesnie opadają jesienią. Kwiaty obupłciowe, dzwonkowate lub rurkowate, o średnicy 3-5 cm, białe z fioletowymi i pomarańczowymi plamkami wewnątrz. Zebrane są, w duże, okazałe wiechy (wysokości do 20 cm), umieszczone na końcach pędów.

Kwitnie w lipcu-sierpniu. Kwiaty są miododajne. Owocem są długie (do 35 cm), cienkie strąki z podłużną przegrodą wewnątrz, zawierające wiele nasion. Strąki wiszą na drzewie często do lata następnego roku. Pękają na dwie części, nasiona są liczne, silnie spłaszczone i opatrzone aparatem lotnym (pęczki włosków). Surmie wymagają gleb żyznych, głębokich i przepuszczalnych oraz słonecznych stanowisk. Są odporne na warunki miejskie oraz na zanieczyszczenia powietrza, choć mogą przemarzać w surowe zimy. Należy je sadzić w miejsca zaciszne i osłonięte od wiatrów (gałęzie ma kruche i łatwo są rozłamywane przez wiatr). Są to efektowne drzewa parkowe, które nadają się również do wysadzania w ogrodach przydomowych jako ciekawy akcent kolorystyczny. Jest to jedna z najpiękniejszych surmii i u nas wygląda dość egzotycznie. Rozmnaża się z nasion, lub przez szczepienie na korzeniach.